

BUDAPEŠTIANSKY SLOVAK

ČASOPIS SLOVENSKEJ SAMOSPRÁVY BUDAPEŠTI

XXX. ROČNÍK

3. ČÍSLO

SEPTEMBER 2025

Foto: Eubomíra Fallerová

Foto: Bence Szeljak

Pracovný a poznávací zájazd Únie na Slovensku
5. strana

Foto: EF

Oslavy Dňa Slovákov žijúcich v zahraničí 2025
6. strana

Foto: ML

Ozvena na sústreďení v Nízkych Tatrách
6. strana

Foto: IK

Levente Galda: Múry a mosty
7. strana

Foto: IK

Slovenská kultúra na festivale vína a sektu
10. strana

Foto: EF

Pocta Jozefovi Karolovi Viktorinovi vo Vyšehrade
14. strana

O dva kroky bližšie k cieľu

Foto: Bence Széllák

Často sa ma príslušníci našej komunity pýtajú, čo nového okolo kostola na Rákócziho triede. Veľmi ma teší záujem o tento projekt, ktorý považujú za svoj všetci Slováci žijúci v hlavnom meste. Úprimne povediac, ja som tiež predpokladala, že jeho realizácia bude napredovať rýchlejšie, ale ťažkosti, cez ktoré sme sa počas uplynulých štyroch rokov museli prebojovať, ma učili trepezlivosti a vytrvalosti.

Spoločný príbeh *Celoštátnej slovenskej samosprávy v Maďarsku* a niekdajšieho kostola slovenských evanjelikov v Pešti sa začal písať v roku 2017. Na neformálnom stretnutí s vtedajším predsedom *Národnej rady Slovenskej republiky Andrejom Dankom* v Budapešti sme spolu s parlamentným hovorcem *Antonom Paulikom* informovali o našej snahe získať túto symbolickú budovu pre slovenskú komunitu a vybudovať v nej slovenské kultúrne stredisko. Necelý rok potom, na oslavách 300. výročia príchodu Slovákov do Malého Kereša, sa *Andrej Danko* a predseda parlamentu Maďarska *László Kövér* dohodli, že budovanie nášho strediska budú realizovať ako spoločný maďarsko-slovenský projekt. Vďaka dotácii, ktorú poskytla vláda Maďarska, sme budovu v decembri 2020 kúpili a koncom januára 2021 sme ju aj prevzali.

Bolo to v období, keď ešte pretrvá-

vali opatrenia súvisiace s pandémiou koronavírusu a preto sme mali ťažkosti s prípravou odstránenia životu nebezpečného stavu fasády a strechy kostola. Posudky expertov zistili, že strecha je v takom stave, že sa musí odstrániť a treba vybudovať novú. Paralelne s prácami na fasáde kostola, demoláciou prístavbových častí a strechy vznikali materiály, ktorými sme pripravovali stavbu. Prebiehali rôzne fázy vypracovania projektovej dokumentácie a zostavovali sa odborné posudky zamerané na zistenie stavu budovy. Všetky tieto kroky boli podmienkou pre následný výpis verejného obstarávania, nevyhnutného v prípade tak vysokej celkovej hodnoty prác. Tieto procesy boli časovo nesmierne náročné a zložité. Uskutočnila sa hydroizolácia vonkajších stien a prebiehalo plánovanie. To všetko sa mohlo udiť vďaka dotácii maďarskej a slovenskej vlády. Maďarsko prispelo na rekonštrukciu sumou 1,4 miliardy forintov a vláda Slovenska prostredníctvom Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí 2 milióny eur.

Kým sa rodila projektová dokumentácia na povolenie celej stavby, v prípade plánovania strechy bola po schválení plánov kompetentnými úradmi pripravená kompletná projektová dokumentácia na realizáciu novej. Totiž po odstránení životu nebezpeč-

ného stavu v decembri 2022, čo predpísal Vládny úrad Budapešti, budova zostala bez strechy a to zapríčinilo poškodenie niektorých jej častí. Táto okolnosť nakoniec spomalila aj začiatok prác na novej streche. Vďaka odbornej fundovanosti firmy, ktorá strechu stavala, sa práce dokončili v lete tohto roka. Počas výstavby sa museli riešiť mnohé problémy, ktoré vyplývali zo zložitosti strešnej konštrukcie, ako aj z toho, že kostol sa nachádza vo dvore obkolesenom obytnými domami. Prvky strešnej konštrukcie, ako aj štiepané prírodné bridlice, priviezli z Nemecka. Kamión z Rákócziho triedy, kde museli zastaviť premávku, cez úzku bránu nacúval do dvora, kde celú noc vykladali obrovské prvky konštrukcie. Ukončením prác na streche sa podarilo dosiahnuť, aby bola budova chránená pred vplyvmi počasia a môže v bezpečí čakať na výsledok verejného obstarávania na realizáciu nasledujúcej fázy rekonštrukcie. Súčasťou tejto fázy podľa našich plánov bude oprava veže a fasády, demontáž starých výťahov a sanácia dodatočne pristavaného schodišťa, zemné práce, budovanie šácht a tunelov pre tepelné čerpadlá a inžinierskych sietí.

Alžbeta Hollerová Račková
predsedníčka
Celoštátnej slovenskej samosprávy v Maďarsku

Zúčastnili sme sa na Dni Slovákov v Maďarsku – Dni kultúrneho dedičstva

Foto: EN

Tradičné celoštátne stretnutie Slovákov žijúcich v Maďarsku sa v tomto roku konalo v Bukových horách. Na miesto činu sme sa dostali po trojhodinovej ceste autom. Posledné desiatky kilometrov do malebnej obce *Nová Huta* (Bükkszentkereszt), skrytej v lesoch, sme absolvovali po serpentínach. Z hlavného mesta vycestovali na toto podujatie nielen oficiálni hostia a predstavitelia našich najvyšších zborov a inštitúcií, ale aj poslanci Slovenskej samosprávy Budapešti, slovenských samospráv viacerých mestských častí, respektíve členovia Klubu slovenských dôchodcov, Budapeštianskeho slovenského speváckeho zboru *Ozvena* a Slovenského folklórneho spolku *Lipa*.

Kultúrny program stretnutia Slovákov z celého Maďarska sa odohrával na javisku amfiteátra v strede obce. Pred jeho započatím sa konala prezentácia publikácie Výskumného ústavu Slovákov v Maďarsku *Slovenské inšpirácie z Novej Huty* a otvorenie výstavy v miestnom spoločenskom dome. My sme si pozreli expozíciu historických fotografií a sklársku dielňu. Samozrejme, nevynechali sme ani návštevu najväčšej atrakcie Novej Huty, zbierku slávneho bylinkára *Györgya Szabóa*, známeho po celom Maďarsku ako *Ďuri báči*.

Po týchto sprievodných programoch nasledovalo otvorenie *Slovenského jarmoku*. Slovenské komunity z rôznych častí Maďarska v stanoch predstavili svoj región propagačným

materiálom, výrobkami ľudového umenia i gastronomickými pochúťkami.

V príhovore slávnostného otvorenia *Dňa kultúrneho dedičstva Slovákov v Maďarsku* predsedníčka *Celoštátnej slovenskej samosprávy v Maďarsku Alžbeta Hollerová Račková* privítala štátneho tajomníka *Úradu vlády pre cirkevné a národnostné vzťahy Miklósa Soltésza*, podpredsedu *Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí Petra Chrastinu*, veľvyslanca Slovenskej republiky v Budapešti *Pavla Pavlisa*, riaditeľku Slovenského inštitútu *Evu Ivančovú* a parlamentného hovorcu Slovákov v Maďarsku *Antona Paulika*.

Štátny tajomník *M. Soltész* vo svojej zdravici vysoko hodnotil činnosť CSSM v záujme zachovania slovenskej identity našej komunity, v oblasti prevádzkovania školských inštitúcií, organizovania kultúrnych podujatí. Zmienil sa aj o tom, že v tomto roku udelila Správa fondov Gábora Bethlena 38 slovenským organizáciám granty v hodnote od 2 do 3 miliónov forintov. Siedmim školám, v ktorých prebieha vyučovanie slovenčiny, poukázali na obnovu a doplnenie vybavenia, respektíve na modernizáciu energetickej hospodárnosti budov dotácie od 10 do 20 miliónov forintov. Vo viacerých obciach sa konajú investície väčšieho rozmeru, ktoré majú taktiež prispieť k posilneniu miestnych slovenských komunít. Štátny tajomník ubezpečil prítomných, že vláda aj v bu-

dúcnosti bude ústretová pri podpore aktivít zameraných na rozvoj a upevnenie ich národnej identity.

V rámci pestrého galaprogramu na javisku vystupovali folklórne súbory a spevácke zbory z rôznych kútov našej vlasti. Hlavné mesto prezentoval folklórny spolok *Lipa*.

Samotné podujatie bolo vhodnou príležitosťou na stretnutie s dávnymi známymi, ako aj na príležitostné rokovania s dôležitými ľuďmi. Predsedníčke SSB *Edite Hortiovej* sa naskytla príležitosť pozhovárať sa so štátnym tajomníkom *Miklósom Soltészom*, ktorého informovala o aktivitách a plánoch Slovenskej samosprávy Budapešti.

Prínosom nášho pobytu v Novej Hute bolo aj náhodné zoznámenie sa s delegáciou z novohradskej obce *Šámšónház* (Šámsonháza) vedenou starostkou *Gyöngyi Bajnokovou Képesovou*, ktorá si veľmi pochvalovala dlhoročnú spoluprácu so Slovenskou samosprávou XX. obvodu Budapešti. O kultúrnej skupine zo Šámšónházu sme už dávno nepočuli, zdá sa, že tamojší nabrali nové sily a pod názvom *Sila Šámšónova* sa hneď prezentovali pásmom, v ktorom miestne ľudové piesne spestrili humorné anekdoty v podaní ľudového rozprávača *Pavla Bukrana*.

Keďže nás čakala dlhá cesta domov, nevyčkali sme večernú ľudovú veselicu. Rozlúčili sme sa s hosťiteľmi a vydali sa na cestu do Budapešti ešte pred zotmením.

Pavol Beňo

Pracovný a poznávací zájazd Únie na Slovensku

Delegácia *Únie slovenských organizácií v Maďarsku* sa v dňoch 10. až 12. júna vybrala na pracovný a poznávací zájazd do oblasti na úpätí Malých Karpát, kde sa zúčastnila na *Dňoch Mikroregiónu Červený Kameň*. Zájazd sa uskutočnil v rámci programu Interreg podporujúceho cezhraničnú spoluprácu. Organizátori boli predseda Mikroregiónu Červený Kameň **Eudovít Ružička**, koordinátorka **Hana Hlubocká** a predseda Únie **František Zelman**. V 56-člennej delegácii zastupujúcej 14 slovenských organizácií z celého Maďarska boli aj predstavitelia *Kruhu priateľov Slovenského Komlóša* na čele s predsedníčkou **Alžbetou Hollerovou Račkovou** a členmi **Michalom Zsolnaim**, **Jánom Kukučkom** a autorom týchto riadkov.

Cestu autobusom sme absolvovali v dobrej nálade, o ktorú sa postarali členovia folklórneho súboru *Komlóš*. Podvečer sme došli na miesto nášho ubytovania, ktorým bola *Chata Fugelka* pri obci *Dubová*.

Účelom zájazdu bolo naviazanie kontaktov Únie s deviatimi obcami združenými v Mikroregióne Červený Kameň pri príležitosti konferencie o histórii Červenokamenského panstva *Ludia – Priestor – História, korene a identita*, ktorá sa konala na hrade Červený Kameň.

Druhý deň dopoludnia sa v zasadačej miestnosti Okresného úradu v Budmericiach uskutočnilo spoločné zasadnutie starostov obcí mikroregiónu, predstaviteľov miestneho odboru Matice slovenskej a slovenských organizácií v Maďarsku združených v Únii o možnostiach dlhodobej spolupráce. Ostatní členovia zájazdu navštívili park Budmerického zámku a Centra environmentálnej výchovy zriadeného pri zrekonštruovanej zámockej vodárni. V Budmerickej izbičke si pozreli zbierku ľudových krojov a hmotné artefakty

Foto: Bence Szelják

tradičných remesiel. Po obede nasledovala okružná cesta po obciach *Vištuk*, *Báhoň*, *Štefanová* a *Jablonec*. Večer sa na chate *Fugelka* konala prezentácia kultúry Slovákov v Maďarsku, v rámci ktorej členky výšivkárskeho krúžku *Rozmarín* pôsobiaceho pri *Dome Slovenskej kultúry v Békešskej Čabe* predstavili svoje krásne práce. Čabania priviezli aj malú expozíciu keramických nádob používaných v tradičnej slovenskej sedliackej domácnosti. Citaristi **Orsolya Szántaiová** a **Marcell Gergő** zo súboru *Strapce* zahrli zvučné čabianske melódie. *Komlóšania* pripravili ponuku domácej klobásky a členovia folklórnej skupiny seniorov predviedli Komlóšské tance. *Malokešania* sa pochválili svojím vínom. Šikovné gazdinky z *Malej a Veľkej Tarče* ponúkali rôzne domáce koláčiky a predstavili miestne čepce. Drevorezbár **Michal Zsolnai** priamo na mieste predviedol svoju zručnosť. K dobrej nálade večera prispel spevom vojenských piesní predseda *Kultúrneho spolku za Mlynky* **Levente Galda**.

Predpoludnie tretieho dňa nášho pobytu sa odvíjalo v znamení poznávania ďalších malebných obcí mikroregiónu. V dedinke *Dolány* sme navštívili rodný dom významného slovenského jazykovedca **Juraja Palkoviča** a v rodinnom gazdovstve s názvom *Vína z mlyna* sme ochutnali kvalitné malokarpatské vína. Popoludnie sme strávili na hrade Červený Kameň, kde sa konala konferencia *Ludia, priestor, história – Ko-*

rene a identita. Vedúca Domu slovenskej kultúry v Békešskej Čabe **Hajnalka Krajčovičová** vystúpila s prednáškou *Dolnozemská krajanskosť v Maďarsku*. Ja som sa prihlásil do diskusie, ktorá nasledovala po prednáškach a stručne som informoval prítomných o činnosti SSB v oblasti zachovávaní historických stôp Slovákov pôsobiacich na území dnešnej Budapešti. Zvlášť som

spomenul zásluhy katolíckeho kňaza **Jozefa Karola Viktorina**, ktorý sa narodil v obci *Zavar* pri Trnave a dlhé roky slúžil na farnostiach v *Budíne* a vo *Výšehrade*. Medzi účastníkmi vzbudili veľký záujem naše publikácie: kniha *Slovenská Budapešť* a časopis *Budapeštiansky Slovák*, ktoré som priniesol.

Po konferencii sa konalo podpísanie *Memoranda o spolupráci*, ktorého cieľom je prehĺbenie partnerstva medzi slovenskými organizáciami v Maďarsku a partnermi na Slovensku, najmä v oblasti kultúry, školstva a regionálneho rozvoja. Po podpise nasledovala slávnostná recepcia, na ktorej sa mi prihovril jeden pán. Po vzájomnom predstavení sa vysvitlo, že je to pán **Jozef Trtol** z *Modry*, ktorý pôsobil v Slovenskom Komlóši ako hosťujúci učiteľ na začiatku 10. rokov. Poprosil ma, aby som odovzdal srdečné pozdravy všetkým jeho známym na Komlóši. Záverečným programom nášho pobytu na Slovensku bola prehliadka hradu Červený Kameň.

Trojdnový zájazd bol veľmi zaujímavý a užitočný. Domov sme sa vrátili s mnohými peknými zážitkami. Hostitelia boli milí a snažili sa nám ukázať všetky pamätihodnosti svojho regiónu. Držím palce, aby sa nový rámec spolupráce osvedčil a napomohol prehĺbiť kontakty medzi Úniou a Mikroregiónom Červený Kameň.

Pavol Beňo
poslanec SSB

Oslavy Dňa Slovákov žijúcich v zahraničí 2025

Slovenská samospráva II. obvodu Budapešti sa aj v tomto roku zúčastnila na oslavách Dňa Slovákov žijúcich v zahraničí, ktoré 5. júla, v deň štátneho sviatku sv. Cyrila a Metoda, usporiadal Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí v bratislavskom Sade Janka Kráľa. Tento pamätný deň oslavujeme už od vzniku Slovenskej republiky v roku 1993. V roku 2000 v centre Sadu Janka Kráľa v Petržalke osadili 4,5-tonový monument z červeného mramoru z tardoškého lomu, dar Slovákov z Maďarska. Odvtedy sa tento základný kameň budúceho pamätníka slovenského vystaňhovalectva a zahraničných Slovákov stal miestom pripomenutia si krajanov žijúcich za hranicami Slovenska.

Na slávnosti sa zúčastnili krajanovia z blízkej i ďalekej cudziny, najpočetnejšie boli skupiny z Maďarska a z Kanady.

Slávnostný program konferovala **Milina Sklabinská**, prítomným sa prihovorili generálny riaditeľ sekcie kultúrnej a verejnej diplomacie Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR **Roman Bužek** a predsedníčka Úradu pre Slovákov žijúcich

v zahraničí **Dagmar Repčėková**. Na podujatí bol prítomný aj veľvyslanec Srbskej republiky v SR **Aleksandar Nakić**.

Oslavy sprevádzali vystúpenia a prejavy krajanov zo zahraničia. Slovenské ľudové piesne z Vojvodiny zazneli v podaní **Renáty Rybárovej** a **Anity Rybárovej Valachovej** (Srbsko). Prítomným sa prihovorila aj úradujúca tajomníčka Zväzu Slovákov v Maďarsku **Monika Szabová**, riaditeľka Materskej školy, základnej školy, gymnázia a žiackeho domova v Budapešti, ktoré si nedávno pripomenulo 75. výročie svojho založenia. V kultúrnej časti programu žiačky tejto školy pod vedením **Ágoty Kosárovej Bartalosoovej** zaspievali slovenské ľudové piesne najmä z oblasti Piliša. S pozdravným prejavom vystúpila predsedníčka ISEIA – Združenia slovenských vzdelávacích centier v zahraničí **Jarmila Buchová**, s prednesom svojich básní **Jarmila Roserová** z Rakúska a život Slovákov v Kanade priblížila **Miriam Normore**, vedúca folklórneho súboru Východná Slovak Dancers, ktorý tiež zaspieval slovenské piesne.

Po kultúrnom programe nasledovalo kladenie vencov a kvetov k základnému kameňu Pamätníka slovenského vystaňhovalectva. Slávnosť v Sade Janka Kráľa ukončili operní speváci – otec a syn **Jozef Ivaška** st. z Rakúska a **Jozef Ivaška** ml. z USA piesňou Najkrajší kút v širom svete.

Na slávnosti sme sa stretli s mnohými priateľmi a známymi. Bol medzi nimi aj **Jozef Schwarz** s manželkou. Od neho sme sa dozvedeli o existencii Petržalského náučného chodníka, na zostavení ktorého sa v rámci Miestneho odboru Matice slovenskej podieľal aj on. Po slávnostnom programe sme sa teda s mapkou v rukách vydali po tomto chodníku.

V Bratislave sme okrem iného navštívili aj pamätník postavený na mieste, kde zahynul **M. R. Štefánik** a vzdali sme hold Slovákovi, ktorého meno poznajú v celom svete.

Pobyt na Slovensku sme využili aj na to, aby sme odcestovali do Zavaru, rodnej obce **Jozefa Viktorina**, a položili veniec k pamätnej tabuli postavenej na mieste, kde kedysi stál jeho rodný dom.

EF

Ozvena na sústreďení v Nízkyh Tatrách

Budapeštiansky slovenský spevácky zbor Ozvena aj v tomto roku odcestoval na prelome júna a júla na sústreďenie do Nízkyh Tatier. V malebnom prostredí lyžiarskeho centra Tále počas šiestich dní nerušene a za optimálnych podmienok prebiehali skúšky, ale zostal čas aj na relaxovanie.

Aby sme boli svieži, pred raňajkami bola polhodinová rozcvička na čerstvom vzduchu pod vedením **Moniky Szelényiovej**. Skúšky boli zaradené do programu v dvoch etapách, veď naše hrdlá museli aj odpočívať. Spievali sme predpoludním od 9. do 12. a popoludní od 16. do 18. hodiny. Za týždeň sme sa naučili 9 nových piesní a, samozrejme, opakovali sme si aj skladby, v ktorých sme si doposiaľ neboli až takí istí. Medzi novými dielami sú adventné aj ľudové piesne, ale aj

Foto: autorka

vážnejšie skladby, napr. od Čajkovského, Bacha a Pretoria.

V polovici týždňa sme sa v jedno popoludnie vybrali na poldňový výlet.

Väčšina z nás išla do Demänovskej ľadovej jaskyne, zvyšok sa vybral do Jasnej.

Čo sa týka počasia, mali sme nesmierne šťastie. Dáždniky zostali po celý čas v kufroch, počasie bolo príjemné, nebolo chladno. Občas povieval vietor, ale počas obedňajšej prestávky sme mali možnosť trochu sa opaľovať. Zo správ sme sa dozvedeli, že v tom čase bolo u nás doma vyše 35 stupňov, dokonca namerali najteplejší deň roka.

Blížil sa koniec nášho sústreďenia. Celý týždeň sme toľko spievali a skúšali, že sme na rozlúčkovom večierku nemali ani silu, ani chuť spievať, ako v predošlé roky. Domov sme odchádzali s ťažkým srdcom, s pár kilami navyše a so sľubom, že sa tam o rok opäť vrátíme.

Mária Libayová

Zbierka prispievajúca k prežitiu slovenskej poézie v Maďarsku

Levente Galda: Múry a mosty

Levente Galda, predstaviteľ strednej generácie, z jedného dňa na druhý vstúpil na scénu poézie. Svoje experimentálne prvotiny začal publikovať v roku 2024 v kultúrnom časopise *Barátság* (Priateľstvo) a báseň *Materčina divadla* mu vyšla na jar tohto roku v *Ludových novinách*, týždenníku Slovákov v Maďarsku, na počesť otvorenia Festivalu národnostných divadiel v Maďarsku.

Bilingválna publikácia debutujúceho autora dokazuje, že L. Galda pravdepodobne cítil akýsi podnet, vnútorný impulz, aby vyjadril svoje myšlienky a pocity formou poézie.

Dvojязыčné vydanie poukazuje na fakt, že autor vyrástol vo väčšinovom (Budapešť), ale aj v menšinovom (Mlyny) prostredí, z ktorého priamo vyplýva, že ako prostriedok umeleckého vyjadrenia si zvolil jazyk väčšiny, aj jazyk menšiny.

Poznajúc väzbu a oddanosť básnika slovenskej kultúre a tradíciám možno nie je prekvapujúce, že svoju silnú náklonnosť, pripútanosť k slovenskej komunite a slovenskému jazyku, sa usiloval dokázať aj svojou knižnou prvotinou. Emotívnejšie ňou chcel predstaviť kultúrne prostredie, z ktorého pochádza, špecifiká komunity Slovákov v Maďarsku a ich kultúry.

Je známe, že *Levente Galda* je nositeľom obidvoch kultúr, ktorý nielen používa a zachováva jazyk, ale dobre pozná aj slovenskú tradičnú kultúru, slovenské ľudové piesne a tance, cirkevnú a ľudovú hudbu. Pravidelne vystupuje na slovenských a iných národnostných podujatiach a aktivizuje sa v spoločenskom živote. Je podpredsedom spolku *Identita, Slovenskej samosprávy Budapešti*, predsedom *slovenského voleného zboru XI. obvodu* a podpredsedom *Zväzu národnostných divadiel v Maďarsku*.

V živote autora pravdepodobne vtedy nastal moment seberealizácie, keď sa rozhodol osloviť ľudí a spro-

Foto: autorka

stredkovať im svoj odkaz formou básní. Nepochybne tvorenie básní, vyjadrenie myšlienok pomocou veršov a strof, bolo akousi terapiou a elixírom jeho duše, prostredníctvom čoho bol schopný sformulovať najdôležitejšie skúsenosti a etapy svojho života, tie situácie, ktoré ho obzvlášť zaujali a ktoré sa potom stali ústrednými zložkami jeho lyriky. Autor vo svojom debutovom zväzku pristupuje ku každému okamihu života citlivo: zameriava sa na emócie, vnútorné zápasy, na boje sám so sebou a na také otázky, ktoré sa vyskytli v jeho zranenom stave.

Zbierka básní, ktorou sa *Levente Galda* autorsky predstavuje čitateľom, svedčí o vnútornom svete senzitívneho človeka, ktorý si je vedomý svojej pripútanosti k rodným Mlynkom, hlbokej spätosti s prostredím a bydliskom svojich predkov. Ospevuje krásu pilišskej dedinky, detstvo strávené u milovaných starých rodičov, silnú náklonnosť k matke a babičkám.

Básne v dvoch jazykoch sú pozoruhodné na bohatosť tém. Autor sa snaží reagovať na všetko, čo sa deje okolo neho, čo všetko zažil, čo ho momentálne zaujíma alebo znepokojuje.

Popri predstavení kultúrneho a prírodného prostredia píše aj o tom, odkiaľ pochádza, čo charakterizuje jeho národnosť, aké sú jazykové väzby slovenskej komunity. Dominantnými témami sú popri tom religiozita a zvyky ľudí, dôležitosť rodiny a národnostnej

komunity, ale hovorí aj o sklamaníach v súkromnom živote, o prázdnote ľudských vzťahov, osamelosti, odcudzení či o konfliktoch v prostredí menšinovej komunity. Sú to témy, ktoré ovplyvňujú jeho každodenný život, konania a rozhodnutia. Zaujímavosťou textového sveta básní je, že autor zobrazuje rôzne nálady, pocity a dojmy. Jeho básne sú chvíľkovými úvahami, momentkami. Sú silné a zároveň citlivé a veľmi úprimné.

Básne sú v zbierke zaradené do siedmich tematických celkov, ktoré pomáhajú čitateľovi zorientovať sa pri ich čítaní podľa obsahu.

Celkovo môžeme povedať, že autor, ktorý je nositeľom dvojakej identity, sa s nekaždodenným elánom usiluje o seberealizáciu, a to nielen na poli spoločenského a kultúrneho života, ale tentokrát chcel vytvoriť niečo trvalé v oblasti literatúry.

Debutová zbierka *Leventeho Galdu* sa stáva vyjadrením vnútorného sveta autora, ako aj Slovákov v Maďarsku.

Slávnostný krst knihy, ktorý usporiadali *Slovenská samospráva I. obvodu Budapešti* na čele s *Agnešou Filepovou*, slovenský volený zbor XI. obvodu a vydavateľ zbierky, *Kultúrny spolok za Mlyny*, sa uskutočnil 18. septembra v priestoroch *Salónu Anny Jókaiovej*. O literárny a hudobný program sa postarali žiaci budapeštianskej slovenskej školy pod vedením učiteľky slovenčiny *Anity Holej*, členovia študentského divadelného krúžku *Junior Vertigo* a speváci *Kultúrneho spolku za Mlyny*. Celý akt a priateľské stretnutie moderovala spisovateľka, prekladateľka a dramaturgička *Margita Garajská*. Atmosféra programu bola výnimočná. Na záver bolo pripravené malé pohostenie a občerstvenie s možnosťou zakúpiť si a dať dedikovať básnickú zbierku.

Dr. Anna Kováčsová

Pamätná medaila Gregorovi Papučkovi

V priestoroch Zahraničného výboru Národnej rady Slovenskej republiky (NR SR) v Bratislave sa začiatkom júla uskutočnilo slávnostné udeľovanie ocenení osobnostiam slovenského krajan-ského života. Podujatie sa konalo pod záštitou predsedu Zahraničného výboru NR SR **Mariána Kéryho** a ministra zahraničných vecí a európskych záležitostí SR **Juraja Blanára**.

Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí (ÚSZZ) spolu s Nadáciou Pamätník slovenského vystáhovalecťa ocenili jednotlivcov, ktorí sa dlhodobo a výnimočne zaslúhujú o uchovávanie a rozvoj slovenského jazyka, kultúry a identity za hranicami Slovenska. Slávnosť sa uskutočnila pri príležitosti Pamätného dňa Slovákov žijúcich v zahraničí, ktorý si každoročne pripomíname 5. júla.

Pamätnú medailu Štefana Boleslava Romana, ktorú udeľuje Nadácia Pamätník slovenského vystáhovalecťa, získali spisovateľ a publicista pôsobiaci v Maďarsku **Gregor Papuček**, univerzitná profesorka, historička a odborníčka na dejiny Slovákov v zahraničí **Marta Dobrotková** a významná predstaviteľka krajan-ského folklórneho a spoločenského života v Ontáriu **Irene Timko** z Kanady.

Medailu ÚSZZ prevzali riaditeľka Slovenského kultúrneho centra v Našiciach, etnologička a koordinátorka výučby slovenského jazyka **Sandra Kraljová Vukšićová** z Chorvátska, starosta Školského spolku Komenský vo Viedni a dlhoročný podporovateľ slovenského menšinového školstva a kultúry **Karel Hanzl** z Rakúska a zakladateľka siete slovenských vzdeláva-

Foto: I. Fuhl

cích centier ISEIA (Medzinárodný inštitút a asociácia slovenských vzdelávacích centier) a šéfredaktorka krajan-ského časopisu Ceruzky vo svete **Jarmila Buchová** z Nemecka.

„Nesmierne ma prekvapilo, keď som sa dozvedel, že 4. júla mám odcestovať do Bratislavy na ceremóniu odovzdávania Pamätnej medaile Štefana Boleslava Romana, prvého

predsedu Svetového Kongresu Slovákov žijúcich v zahraničí,“ spomína na významnú udalosť G. Papuček. „Ťažko mi bolo uveriť, že sa mi môže ujsť takej pocty. V budove Zahraničného výboru NR SR sa zišlo veľa významných ľudí. Keď po úvodných príhovoroch zaznela moja laudácia a za potlesku prítomných som prevzal medailu Štefana B. Romana za dlhoročnú prácu a činnosť v prospech slovenskej diaspóry vo svete, bol som dojatý. V rámci krátkeho príhovoru som zarecitoval básničku:

*Slovák som bol, som, aj budem,
či v nebi, či v pekle budem,
odrodilcov, zapredancov
vo dne v noci strašiť budem.
Mala veľký úspech.*

Obrovská vďaka patrí navrhovateľom, ale aj Imrovi Fuhlovi, ktorý ma do Bratislavy zaviezol. “

Je potešiteľné, že naša materská krajina si váži aktivitu Slovákov vo svete. Tieto ocenenia sú prejavom uznania tým, ktorí svojou činnosťou posilňujú väzby krajanov k ich historickej domovine a uchovávajú živé dedičstvo slovenského národa za hranicami Slovenska.

Životná púť

Foto: I. Fuhl

Publicista, básnik, prekladateľ, národnostný politik **Gregor Papuček** sa narodil 24. júna 1938 v Mlynkoch. Patril medzi prvých žiakov novovzniknutej budapeštianskej slovenskej školy, maturoval na békešchabianskom slovenskom gymnáziu.

Po návrate do Budapešti vyštudoval vojenskú dôstojnícku školu, neskôr na univerzite ELTE získal diplom slovenského filológa. V roku 1975 sa zapojil do organizovania literárneho života Slovákov v Maďarsku. Je jedným z autorov našej prvej literárnej antológie *Výhonky*. V roku 1980 bol iniciátorom založenia a prvým predsedom Literárnej sekcie Masovokomunikačného výboru Demokratického zväzu Slovákov v Maďarsku (1981 – 1988), z ktorej sa neskôr zrodilo Združenie slovenských spisovateľov v Maďarsku. Na jeho čele stál v rokoch 1990 – 1993. Dbal aj o výchovu mládeže, bol iniciátorom založenia časopisu budapeštianskej slovenskej školy *Plamienok*. Dlhé roky viedol v *Ludových novinách* rubriku *Škola milovníkov literatúry*, v ktorej povzbudzoval mládež k literárnej tvorbe, ale odbornými radami pomáhal aj autorom zreleho veku, viacerým sa práve vďaka nemu podarilo vydať básnické zbierky. V roku 1988 podnietil založenie literárneho a kultúrno-spoločenského časopisu *SME*.

Popri tom neustále tvoril: knižne debutoval básnickou zbierkou *Pilišske*

G. Papučka

ozveny (1982), okrem nej vydal ďalších pätnásť kníh – samostatné zbierky pre dospelých i pre deti, výber z vlastnej tvorby, výber z prekladov, zhudobnené básne, zbierku ľudových piesní, monografické dielo o Mlynkoch a pod. Knižkami písanými pre deti, ako aj súborom slovenských prekladov básní Sándora Weöresa, ustanovil základ slovenskej literatúry pre deti v Maďarsku. Básne Gregora Papučka publikovali aj na Slovensku, vo Švajčiarsku i Juhoslávii. Zaujímavosťou je, že Gregor Papuček je prvým Slovákom z Maďarska, ktorému po roku 1945 vyšla samostatná básnická zbierka na území ČSSR s názvom *Ako mám ďalej žiť* (Slovenský spisovateľ, 1983). Je taktiež spoluautorom a redaktorom niekoľkých antológií a významná je aj jeho publicistická a spoločenská činnosť.

Gregor Papuček je čestným členom *Spolku slovenských spisovateľov* a členom *Maďarského zväzu spisovateľov*. V roku 2005 mu *Celoštátna slovenská samospráva* udelila vyznamenanie *Za našu národnosť*. Prezident Slovenskej republiky mu v roku 2008 udelil *Rad Bieleho dvojkríža II. triedy* za mimoriadne zásluhy pri organizovaní národnostného života Slovákov žijúcich v zahraničí a v roku 2020 sa stal v meste Vrbové nositeľom vyznamenania *Beňovského glóbus* za popularizáciu vrbovského rodáka Mórica Beňovského.

Stál pri zrode slovenských samospráv v hlavnom meste, aktívne sa pričínal o založenie *Slovenskej samosprávy Budapešti* (SSB) a vychádzanie jej časopisu *Budapeštiansky Slovák*, za čo mu SSB udelila v roku 2022 cenu *Za budapeštianskych Slovákov*.

Začiatkom júla tohto roku mu Národný Pamätník Slovenského výtvarného umenia v súčinnosti s Family Š. B. Roman a Kanadskou základinou pre umenie a divadlo udelil pamätnú medailu Š. B. Romana.

Gregor Papuček sa svojím dielom zapísal do histórie literárneho a kultúrneho života nielen našej národnosti, ale Slovákov vôbec.

Film o A. Warholovi v Slovenskom inštitúte

Čo spája *Miková* a *New York*? Odpoveď na otázku dostali diváci na druhom premietaní Letného kina v Slovenskom inštitúte Budapešti. Dokumentárny film o pop-artovej legende *Andy Warhol – Americký sen* ponúkol novú perspektívu života chýrne kontroverzného umelca, zakladateľa pop-artu Andyho Warhola, ktorého korene siahajú do obce Miková.

Rusínska rodina z východného Slovenska sa vydala za novým, lepším životom do *Pittsburghu*, kde sa slávny umelec narodil a je aj pochovaný. Film sa zameriava na rodinné väzby Warhola a ich podstatný vplyv na jeho tvorbu, a tak sa na svetlo sveta dostali doteraz skryté časti jeho života, o. i. silná

gréckokatolícka viera, neviditeľné tvorivé sily, ktoré ho inšpirovali a umožnili mu vzostup na newyorskú umeleckú scénu a získanie svetovej slávy. Výpoveďami rodinných príslušníkov, priateľov a odborníkov umenia a autentickými zábermi z jeho života film ponúkol hlbší pohľad na komplikovanú osobnosť Andyho Warhola a jeho nepretržitý vplyv na výtvarné umenie, film, fotografiu, hudbu a módu, jednoducho na moderné umenie.

Riaditeľka SIB *Eva Ivančová* privítala na podujatí jedného z producentov filmu *Petra Pocha*, ktorý po premietaní odpovedal aj na otázky divákov.

(ik)

Foto: autorka

U susedov v Cinkote

Foto: autorka

Horúce popoludnie druhej augustovej nedele sme strávili v *Oblasťnom dome v Cinkote*, dejisku podujatia nazvaného *Posedenie so susedmi*, ktoré spoločne usporiadala Samospráva XVI. obvodu Budapešti s tamojším slovenským voleným zborom.

XVI. obvod Budapešti vznikol roku 1950 spojením piatich samostatných obcí. Jednou z nich bola Cinkota, pred tromi storočiami Slovákmi osídlená osada. Jednou z tamojších bášt zachovávaní slovenských tradícií je oblasť dom, v ktorom sú vystavené pamiatky niekdajšieho spôsobu života tunajších obyvateľov. Pôvodne to bol dom rodiny Slaukovcov. Po zrenovovaní a zriadení stálej výstavy ho slávnostne otvorili na jeseň roku 2008. Od roku 2016 ho prevádzkuje *Zbierka a stredisko pamäti miestnej histórie Záhradného mesta*.

Nuž v tomto prostredí sa konalo

stretnutie susedných obcí. Organizátori chceli vytvoriť príležitosť pre ochotnícke súbory z obcí juhovýchodného okolia Budapešti s početnou slovenskou komunitou, aby v rámci menšieho festivalu predviedli dodnes obľúbené slovenské ľudové piesne a tance.

Na podujatí sa okrem miestneho Speváckeho zboru za zachovanie tradícií predstavili mladí tanečníci folklórnej skupiny Rozmarín z Veľkej Tarče, Slovenský ženský spevácky zbor z Kerestúru a speváčky Kultúrneho spolku Lipóta Bálóa z Čemeru.

Účinkujúce súbory, ako aj početné publikum z miestnych a okolitých obcí privítala v mene predsedníčky miestnej slovenskej samosprávy **Zuzany Szabovej** podpredsedníčka zboru **Marica Szlauková**.

Ľudové piesne v slovenskom aj maďarskom jazyku navodili atmosféru dávnych čias a tanečníci z Veľkej Tarče

predviedli ukážky tanečnej kultúry Slovákov žijúcich v okolí Budapešti. Bolo radosťou vidieť, že medzi účinkujúcimi bola aj mládež.

Kým na pódiu speváci a tanečníci zabávali hostí, gazdovia z Cinkoty sa usilovne zväťali okolo kotlíkov na dvore, v ktorých varili perkelt pre návštevníkov podujatia. Gazdiné v pestrofarebných krojoch ponúkali sladké aj slané zákusky a koláče.

Po vystúpení jednotlivých súborov pokračovala posiedka pri prestretých stoloch. O príjemnú hudbu sa postaral **Viktor Ferencsik**. Kto vládol a mal vôľu, ten si zatancoval. Ostatní sa tiež nenudili, viedli neformálne rozhovory s dávnymi známymi, ale aj s novými, s ktorými sa zoznámili na tomto podujatí. O skvelej atmosfére svedčí aj fakt, že organizátori predĺžili pôvodne naplánovaný záver akcie o hodinu.

Beáta Tamássová

Slovenská kultúra na festivale vína a sektu

Festival šumivého vína a vína v mestskej časti Budafok-Tétény v prvý septembrový víkend privítal už 35-krát milovníkov hroznového moku, gastronómie, kultúry, koncertov a spoločenských zážitkov. Veľkolepá akcia sa konala na uliciach a námestiach centra obvodu, pri historických a charakteristických budovách a pivniciach, ktoré sú už stáročia späté s hroznom, vinicami a vínom. Cieľom festivalu je poskytnúť bezstarostný oddych dospelým i deťom v príjemnom prostredí s pestrú ponukou programov. Tieto zaujímavé akcie a atrakcie boli rozšírené o národnostné

Foto: autorka

programy. Slovenská samospráva XXII. obvodu na čele s **Ondrejom Horváthom** organizačne zabezpečila hodinové vystúpenie Slovenského folklórneho spolku Lipa a tanečného súboru Večernica zo Šóskútu. Po vystúpení folklórnych telies tanečníci pred javiskom Levieho dvora pozvali divákov do kola, takže celé nádvorie tancovalo. Festival šumivého vína a vína v XXII. obvode hlavného mesta nebol iba o moku kráľov, ale bol aj poctou všetkým komunitám, ktoré celé generácie žili a pracovali práve v slávnej vinárskej oblasti Budapešti.

(ik – LN)

Slovenský učiteľ vo svete

Dňa 9. septembra sa v Bratislave uskutočnil prvý ročník medzinárodnej odbornej konferencie *Krajanské fórum 2025*. Cieľom rokovania na tému *Slovenský učiteľ vo svete – vzdelávanie, identita a budúcnosť* bolo spojiť slovenských učiteľov a odborníkov z rôznych krajín.

Podujatie sa konalo pod záštitou *Krajanského múzea Matice slovenskej* a medzi pozvanými hosťami boli predseda Matice slovenskej **Marián Gešper** a podpredseda Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí **Peter Chrastina**. Prítomných v mene *Celoštátnej slovenskej samosprávy v Maďarsku* pozdravil predseda Výchovno-vzdelávacieho výboru **Juraj Rágyanszki**.

Odborný program konferencie bol rozdelený do štyroch hlavných blokov, ktoré sa venujú kľúčovým oblastiam, postaveniu a podpore učiteľa, vzdelávaniu a didaktike, národnej identite a kultúre a budúcnosti slovenského vzdelávania v zahraničí. Účastníci diskutovali o témach ako motivácia učiť slovenský jazyk v zahraničí, didaktika výučby v menšinovom prostredí či implementácia ľudovej kultúry do vzdelávacieho procesu.

Na konferencii vystúpili odborníci zo *Slovenska, Srbska, Maďarska, Nemec-ka, Chorvátska* a *Islandu*, čo potvrdzuje medzinárodný charakter podujatia.

Z Maďarska bolo zastúpených šesť slovenských vzdelávacích inštitúcií.

Natália Lopusná z *Békešskej Čaby* predniesla príspevok s názvom *Motivácia učiť slovenský jazyk v zahraničí*, zatiaľ čo príspevok riaditeľky komlóšskej slovenskej školy **Marianny Bajczerovej Melegovej** mal názov *Poslanie národnostného učiteľa – významné osobnosti slovenskej školy v Slovenskom Komlóši a ich dedičstvo*. **Erika Zemenová Palečková** zo Základnej školy Józsefa Beného v *Pišpeku* spracovala tému *Vplyv skupinovej práce na slovenskej čitateľskej súťaži*. Z *budapeštianskej slovenskej školy* prednášala hosťujúca profesorka **Anita Holá** na tému *Motivácia a udržateľnosť vzdelávania Slovákov v zahraničí, alebo ako zvýšiť atraktivitu štúdia slovenčiny medzi mladými Slovákami v zahraničí*. Zastúpené boli dve fakulty *Univerzity Loránda Eötvösa* v *Budapešti*. Z Filozofickej fakulty si účastníci najskôr vypočuli prezentáciu **Anny Istvánovej** *Výzvy výučby slovenskej kultúry na ELTE*, po ktorej nasledovala prezentácia **J. Rágyanszkého** *Perspektíva slovenského jazyka vo vysokoškolskom vzdelávaní v Maďarsku*. Fakultu učiteľstva a predškolskej pedagogiky ELTE zastupoval **Bence Püski-Liker**.

Krajanské fórum 2025 tak poskytuje dôležitú platformu na výmenu skúseností a spoločné hľadanie riešení na podporu a rozvoj slovenského jazyka a kultúry v zahraničí.

Bence Püski-Liker

Slovenská samospráva Budapešti

Edita Hortiová

predsedníčka

Levente Galda

zástupca predsedníčky

Pavol Beňo

Monika Szabová

Zuzana Szabová

Monika Szelényiová

Pavol Zelman

Sekretárka:

Eubomíra Fallerová

Adresa SSB:

Akadémia ul. 1, Budapešť 1054

Telefón: 374-0635

E-mailová adresa:

ssambp@gmail.com

Redakcia

Eubomíra Fallerová

šéfredaktorka

Vlasta Zsákaiová

jazyková redaktorka

Edita Hortiová

Pavol Beňo

Robiť dobro materiálnymi statkami

„Zápletkou mnohých príbehov, či už tých, ktoré sa nám reálne v živote dejú, alebo (...) akýchkoľvek, je často-krát nezriadená túžba po materiálnych statkoch, po peniazoch...“ týmito slovami začal kázeň v prvú augustovú nedeľu kaplán **Mikuláš Michal Šurín** zo Štúrova, ktorý pravidelne každú prvú nedeľu v mesiaci slúži slovenské sväté omše v Kostole sv. Jozefa v VIII. obvode Budapešti.

„...Isté ľudové príslovie hovorí, že peniaze sú koreňom všetkého zla. Áno, človek je schopný kvôli peniazom robiť veľmi mrzké veci, hrozné hriechy. (...) Pritom táto motivácia je povrchná,“ pokračoval dôstojný pán. Zároveň dodal, že na druhej strane človek potrebuje materiálne statky, aby sa mohol zaodieť, najesť, vzdelávať sa a kultivovať. Ale musíme byť Bohu vďační za to, čo nám požehnal a snažiť sa, aby sme to dobre spravovali. „V tomto všetkom sa nám zjavuje Ježiš Kristus ako pravý Boh, ktorý nás aj v tejto veci túži učiť. Učiteľ, ktorý nám dáva jasnú výstrahu a jasné povzbudenie k tomu, čo treba robiť a čoho sa treba vyvarovať. (...) Treba si vedieť upratať v živote priority. Dať Boha na prvé miesto. Dať mu naozaj prvé miesto na piedestále nášho života. (...) To je práve láska, služba Bohu, blížnemu i sebe samému,“ dodal otec Mikuláš. V ďalšej

Foto: autor

časti svojej kázne upriamil pozornosť prítomných na to, že sú rôzne možnosti, ktorými môže človek slúžiť Bohu skrz materiálne statky. Je to pomoc nášmu blížnemu. „Nie preto, že by pýtal, nie preto, že by nás chcel zneužívať, ale preto, že to potrebuje. A my našimi materiálnymi statkami túžime robiť dobro. (...) Na druhej strane, aj na nás, ktorí sme Božími deťmi, kresťanmi, číhajú na každom kroku nástrahy chamtivosti a túžby po materiálnych statkoch... Človek je schopný zapredať za peniaze aj svoju dušu. (...) Nevenujme náš čas, našu pozornosť materiálnym statkom viac ako je potrebné. Venujme sa tomu natoľko, na koľko je to nutné: pre starostlivosť

o nás, o našu rodinu, o to, aby sme vedeli našimi materiálnymi statkami robiť dobro. (...) Nezaoberajme sa marnosťami, ale skutočne tým, čo zotrváva až na večnosť. A to sú naše vzťahy, vzťah k Bohu, vzťah k blížnym, to si berieme do večnosti...“ zdôraznil dôstojný pán.

Na svätej omši zo Svätého písma čítali **Margita Tóthová Urbaničová** a **Benjamin Rakota**, ktorý zároveň miništroval. Na organe hral kantor **Štefan Nagy** z Kolárova, ktorý po omši prekvapil prítomných prednesom skladby banskobystričského skladateľa **Viliama Figuša-Bystrého** (1875 – 1937), ktorý istý čas pôsobil ako učiteľ medzi našimi rodákmi v obci Piliš a neskôr aj vo vojvodinskej Padine. Ako sme sa dozvedeli, na augustovej omši popri pravidelných účastníkoch boli aj veriaci z Poľska a zo Slovenska. **Ján Hrončák**, pôvodom z Popradu, sa o možnosti počúvať v Budapešti Božie slovo vo svojej materčine dozvedel od svojej partnerky. **Katalin Vasová** na internete zistila, kde sa v hlavnom meste Maďarska konajú slovenské omše.

Na následnom agapé sa v mene organizátorov poďakovala za službu a za účasť na omši predsedníčka slovenského voleného zboru VIII. obvodu **Monika Szélényiová**.

(CsL)

Časopis **Budapeštiansky Slovák** je fórom Slovákov žijúcich v hlavnom meste. Uverejnené materiály vyjadrujú preto v prvom rade mienku autorov. Naším zámerom je rešpektovať právo iných na vyjadrenie vlastného názoru, pričom v žiadnom prípade neposkytujeme priestor materiálom porušujúcim ľudskú dôstojnosť a práva iných.

Redakcia BS

Otvorme dvere nášho srdca!

Slovenskí katolícki veriaci z hlavného mesta a okolia sa v prvú septembrovú nedeľu opäť zišli na svätej omši v Kostole sv. Jozefa v VIII. obvode Budapešti. Ako na začiatku bohoslužby uviedol kaplán **Mikuláš Michal Šurín** zo Štúrova, v túto nedeľu na každej svätej omši na Slovensku čítajú *Pastiersky list Konferencie biskupov Slovenska*.

„Síce sa nachádzame v Maďarsku, ale je dobré, aby aj tunajšia slovenská komunita spoznala obsah a význam tohto listu,“ zdôraznil dôstojný pán.

„V Božej láske (...) nachádzame silu i pozvanie pre žitie lásky medzi sebou navzájom. Často, žiaľ, okolo seba pozorujeme skôr negatívne vzťahy, pre ktoré je charakteristické „búchanie dverami“, alebo dokonca „zabíjanie dverí“. Sme svedkami celkovej vulgarizácie medziľudských vzťahov a komunikácie či už vo fyzickej, alebo v online realite. (...) Pozývame vás spoločne pouvažovať, ako čo najlepšie využiť zostávajúce mesiace svätého roka na skvalitnenie vzťahov. Pýtajme sa, prečo sme neraz k sebe takí hrubí, neúctiví a nevšímaví? Prečo nevieme pri výmene názorov, aj názorov veľmi zásadných, zachovať pokoj a rešpekt voči partnerovi dialógu? Prečo sa neraz vecná diskusia o konkrétnom probléme zablokuje v osobných útokoch, ktoré znemožňujú ďalšiu konverzáciu? Ako to urobiť, aby dvere nezostali zabuchnuté, brány zabarikádované a mosty spálené? Odpoveď treba hľadať v samotnej pravde o človeku. Človek je stvorený na Boží obraz. A trojjediný Boh je vzťahový, lebo je

Foto: autor

spoločenstvom lásky troch osôb: Otca a Syna a Ducha Svätého. Preto aj človek zo svojej podstaty prežíva najhlbšiu radosť, keď s láskou vykročí zo seba, aby stretol a počúval Boha, ako aj iného človeka a prijal ho v jeho odlišnosti ako dar...“ tieto myšlienky sú uvedené o. i. v liste biskupov.

Biskupi pokladali za dôležité zdôrazniť, že „moderné digitálne technológie sú významným pomocníkom ľudstva, ale ich neobmedzené používanie nám ubližuje. Zarážajúci, až smutný je napríklad pohľad na rodinu či priateľov, ktorí sa v reštaurácii síce spoločne usadia okolo stola, ale namiesto rozhovoru sa každý venuje iba svojmu smartfónu. Svätý Otec nás vo svojom nedávnom prihovore pozval vytvárať „siete vzťahov, lásky, siete nezištnej vzájomnej výmeny, v ktorých je priateľstvo autentické a hlboké. (...) Siete, ktoré dávajú priestor iným viac ako sebe samým, kde žiadna ‚bublina‘ nemôže zakryť hlasy tých najslabších. Siete, ktoré oslobodzujú, siete, ktoré zachraňujú, siete, ktoré nám pomáhajú znovu objaviť krásu hľadania si navzájom do očí. Ježiš, náš Spasiteľ a Záchránca, je neodmysliteľným základom

našich pekných medziľudských vzťahov. Ponúka nám svoju ničím nepodmienenú lásku. Ponúka nám ju ako zdroj a vnútornú výstuž každého vzťahu medzi ľuďmi. Práve zmŕtvychvstalý Ježiš je skutočnou „otvorenou bránou“ dobrých vzťahov...“

„Otvorme dvere nášho srdca! Nech nám je samo evanjelium pozvaním radovať sa z možnosti vstúpiť do obnovených vzťahov, do života iných, podať i prijať pomocnú ruku – veď sa všetci bez výnimky navzájom veľmi potrebujeme,“ vyzývajú katolícki biskupi Slovenska prostredníctvom listu veriacich a zároveň do nasledujúcich dní svätého roka ich z hĺbky srdca žehnajú.

Na omši zo Svätého písma čítala **Margita Tóthová Urbaničová**, ministroval **Levente Galda** a na organe hral **Štefan Nagy** z Kolárova. Organista po omši aj tentokrát potešil veriacich prednesom skladby *D-dúr voluntary* od **Williama Boycea**. Na následnom agapé sa rozvinula neviazaná beseda, **Mária Benczeová** napríklad porozprávala, že nedávno na jednej otváracíj slávnosti školského roka sa prekvapila, že požeňávajú aj školské tašky žiakov. Stretli sme tu aj znalca krajanskej tematiky **Vladimíra Pukiša** z Mukačeva, ktorý skúmal o. i. Čechov na Čiernomorskom pobreží Kaukazu. V polovici 19. storočia tam založili približne desať dedín a majerov a našli sa medzi nimi aj slovenskí kolonizátori, ktorí sa ale po určitej dobe počestili. Dúfame, že výsledky výskumnej činnosti pána Pukiša budeme môcť spoznať v blízkej budúcnosti v rámci jeho prednášky.

Csaba Lampert

Pocť Jozefovi Karolovi Viktorinovi vo Vyšehrade

Slovenská samospráva VIII. obvodu Budapešti pri príležitosti 151. výročia úmrtia **Jozefa Karola Viktorina** zorganizovala 19. júla tradičnú púť do Vyšehradu.

Bohatý program pozostával z viacerých častí. Slávnosť sa začala kladením vencov na hrob Jozefa Karola Viktorina na vyšehradskom cintoríne. Tu prítomných privítali archeológ Múzea kráľa Mateja vo Vyšehrade **Péter Gróf** a riaditeľ Domu osvetý a poslanec mestského zastupiteľstva **Tamás Mikesi**.

Následne sa účastníci spomienkovej slávnosti presunuli na nádvorie *Základnej školy Lajosa Áprilyho*, kde pred pamätnou tabuľou J. K. Viktorina, ktorú sem osadila Slovenská samospráva VIII. obvodu Budapešti v roku 2013, sa prítomným prihovorela predsedníčka tohto zboru **Monika Szelényiová**. Zvlášť privítala predsedníčku Slovenskej samosprávy Budapešti **Editu Hortiovú**, podpredsedu Slovenského spolku *Identita Leventeho Galdú*, iniciátora osláv, podpredsedu slovenského voleného zboru VIII. obvodu **Kazimíra Kápolnaiho** a hostí zo Slovenska – **Jozefa Schwarza**, ktorý zastupuje Maticu slovenskú a je pravidelným účastníkom slávností, a **Helenu Rusnákovú**, autorku viacerých štúdií a knihy *Od Zavaru po Visegrád*, približujúcej pohnutý život J. K. Viktorina. **M. Szelényiová** srdečne privítala členov vystupujúcich spevokolov a všetkých prítomných.

Pred aktom kladenia vencov k pamätnej tabuli **Kazimír Kápolnai** priblížil účastníkom podujatia históriu spo-

Foto: LF

mienkových slávností na počesť J. K. Viktorina vo Vyšehrade. Podotkol, že osobnosť Viktorina už pripomínajú aj pamätné tabule nachádzajúce sa v dvoch budapeštianskych kostoloch, v ktorých tento katolícky kňaz pôsobil.

Po slovenskej svätej omši v miestnom katolíckom *Kostole sv. Jána Krstiteľa*, ktorú slúžil brat kaplán **Mikuláš Michal Šurín** zo Štúrova a na organe hral kantor **Štefan Nagy** z Kolárova, spomienková slávnosť pokračovala v *Kultúrnom dome a mestskej knižnici kráľa Mateja*, kde si prítomní so záujmom vypočuli prednášku **Pétera Grófa** o obyvateľoch a návštevníkoch Vyšehradu. Počas slávnosti vystúpili *Kultúrny spolok pre Mlynky* a *Vyšehradský švábsky spevokol*.

Jozef Karol Viktorin (12. marec 1822 Zavar – 20. júl 1874 Budín) patrí k tým slovenským národným buditeľom, ktorí veľkú časť svojho života prežili mimo slovenského prostredia, napriek tomu významne prispeli k rozvoju slovenského národného a kultúrneho života.

Od roku 1845 prispieval Viktorin do *Orla Tatranského*, kde uverejňoval recenzie rozličných diel, ale aj svoje vlastné úvahy a postrehy. Viktorinov hlas bol hlasom volajúcim po potrebe národnej svornosti, po potrebe jednotnej spisovnej slovenčiny. V neskoršom období sa stal vydavateľom almanachov *Concordia* a *Lipa*. Úzko spolupracoval s mnohými uznávanými, ale i začínajúcimi autormi svojej doby. Vydal diela **Andreja Sládkoviča**, **Jána Hollého**, **Jonáša Záborského**, **Jána Palárika** a mnohých ďalších. Priebežne sa venoval aj vlastnej tvorbe. K jeho najvýznamnejším dielam patrí *Grammatik der Slowakischen Sprache* (Gramatika slovenského jazyka), *Visegrád hajdan és most* (Visegrád einst und jetzt – Vyšehrad kedysi a dnes). V šesťdesiatych rokoch 19. storočia sa aktívne zúčastňoval na všetkých významných národných akciách, akými boli založenie *Maticy slovenskej*, *slovenských gymnázií* či *Spolku sv. Vojtecha*. Spolupracoval aj so Slovanmi z okolitých krajín.

Veľkú ozvenu v živote zadunajských Slovákov nechal jeho pobyt vo Vyšehrade, kde strávil posledné obdobie svojho života. Značnú zásluhu mal aj na záchrane ruín tamjšieho hradu a sprístupnení cesty k nemu.

Vyšehradčania sa dodnes vzorne starajú o Viktorinov hrob a zúčastňujú sa na podujatiach, ktoré pravidelne organizujú na jeho počesť.

Helena Rusnáková

Slovenské stopy v Išasegu

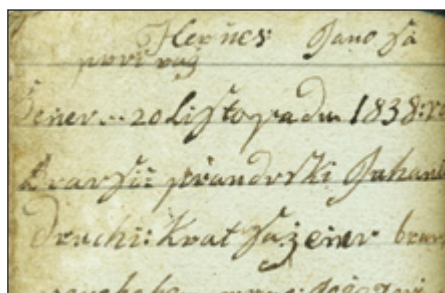
Cirkevné pramene z 19. storočia uvádzajú *Išaseg* ako slovenskú katolícku obec. V roku 1838 patrilo k miestnej farnosti 1390 veriacich, z ktorých 1028 rozumelo iba po slovensky.

Začiatkom 20. storočia úsilie cirkevných a svetských predstaviteľov priviedlo k postupnej maďarizácii obce. Počet obyvateľov sa na konci 19. storočia zdvojnásobil v dôsledku výstavby železničnej trate a blízkosti hlavného mesta; prisťahovalci ďalej rozšírili používanie maďarského jazyka. Po prvej svetovej vojne sa slovenský jazyk postupne vytrácal z náboženského života, hoci dnešná dospelá generácia si ešte pamätá, že ich starí rodičia sa po svätých omšiach rozprávali medzi sebou po slovensky. Dnes v *Išasegu* slovenčina ako komunikačný jazyk zanikla, ale ako kultúrne dedičstvo žije ďalej.

Jedným z dôležitých dokumentov tohto dedičstva je domáckym spôsobom zošitá knižka v slovenčine, ktorá sa nachádza v zbierke miestneho múzea. Obsahovo sa delí na tri časti: dve tlačene jednotky a jednu rukopisnú časť.

Prvou časťou je fragment modlitebnej knihy z počiatku 19. storočia, ktorá obsahuje náboženské piesne a modlitby pre rôzne cirkevné sviatky a životné situácie. Významným prvkom je pieseň na vzývanie Ducha Svätého, o ktorej je zmienka aj v kanonickej vizitácii z roku 1838. Počas výskumu som skúmal 23 ďalších modlitebných kníh z miestnych dedičstiev: tri boli v maďarskom jazyku, šesť dvojjazyčných a zvyšok v slovenčine (respektíve v slovakizovanej češtine).

Druhou jednotkou knihy je leták vydaný v roku 1848 v *Budíne*, ktorý spracúva dejiny pútnického miesta *Bešňov* (Máriabesnyő). Podľa textu zázračnú sošku Panny Márie našiel išasecký nádenník *Martin Tóth*. Spis obsahuje poučné náboženské texty a piesne. V 19. storočí bol *Bešňov* najobľúbenejším pútnickým miestom išaseckých veriacich, putovali tam viackrát do roka, aby sa modlili za úrodu a počas sviatkov Narodenia a Nanebovzatia Panny

Márie. Rodinné ľudové dedičstvá odkazujú aj na ďalšie pútnické miesta na Slovensku, ako *Šaštín* a *Marianka*, z ktorých sa taktiež zachovali náboženské pamiatky.

Tretia časť knihy pozostáva z rukopisných záznamov, ktoré obsahujú celkom 11 ľudových piesní a rodinné poznámky. Prvú časť rukopisov možno spojiť s *Jánom Hernešom*, želiarom z *Išasegu*, narodeným v roku 1811. Pravdepodobne on zapísal do knižky dôležité udalosti svojej rodiny od roku 1839 do roku 1858: tri sobáše, narodenie a úmrtie svojich detí. Údaje som porovnal s matričnými zápismi miestnej farnosti a na ich základe sa podarilo rekonštruovať príbeh tejto rodiny. Ján Herneš sa oženil päťkrát, no zomrel v roku 1875 bez potomkov.

Kniha sa neskôr dostala do vlastníctva rodiny *Ragáčovcov*. V rukopisných záznamoch sa nachádzajú rodin-

né poznámky pravdepodobne *Johany Ragáčovej*, rod. *Lehoczkej*, a jej nevesty *Kataríny Ragáčovej*, rod. *Tihonovej*. Zvlášť dojímavý je biblický citát z *Plaču Jeremiáša*, ktorý si zapísala Johana Ragáčová o materskom žiali nad stratou synov. Tento zápis poukazuje na osobnú tragédiu: z deviatich detí jej sedem zomrelo ako malé a hoci dvaja synovia dosiahli dospelosť, ani ich už nemohla vidieť vyrásť, Johana zomrela vo veku 44 rokov.

Rukopisné piesne knižky som prepísal verne podľa pôvodného textu. K rodine *Hernešovcov* sa viažu dve piesne k *Oltárnej sviatosti* (*Poteš, chváľteš najmilejší a O Svatá hostia, drahá mano z neba*), dve *mariánske lamenty* (*Poslyšte kresťane ma smutné volaní a Mária pod krížom stála*), jedna *pašiová pieseň* (*Poteš zločinci, pote hrišnici*), ďalšia *pôstna pieseň* (*Sem, dcero sionská, pod' duše kresťanská*), tri *mariánske antifóny* (*Vykupiteľ a milého, Zdravas buď kráľovná nebeská, Vitaj kráľovná nebeská*) a *Te Deum* (*Tebe Boha chválime*). K rodine *Ragáčovcov* patria predovšetkým *prosby* a slovenská verzia *pohrebnej piesne* začínajúcej sa *Dies irae* (*Deň hnevu ten strašlivý deň*).

Počas výskumu sa našli aj ďalšie rukopisné náboženské piesne v maďarčine a slovenčine z 19. storočia, vrátane jedného *pohrebneho rukopisu* s notovým zápisom, ktorý nesie prvky východoslovenského nárečia, preto jeho použitie v *Išasegu* je sporné, mohol byť kantorským exemplárom.

Cieľom tohto výskumu išaseckej knižky bolo ponúknuť čo najvernejší obraz ľudovej religiozity tej doby, s rešpektom k špecifikám prameňa.

Výsledky výskumu sú publikované v samostatnom zväzku ako tretí diel *Zborníka miestnej histórie Išasegu* (*Isaszegi Helytörténeti Füzetek III*). Vďaka obetavej a hodnotovej práci ženskej speváckej skupiny z *Išasegu* bolo zrekonštruovaných 6 piesní, ktoré sa v budúcnosti môžu znova ozývať v tejto obci.

Dominik Volter

Momentky z Dňa Slovákov v Maďarsku

Foto: EN

Za finančnú podporu poskytnutú na vydanie nášho časopisu na základe zmluvy č. 0386/HU/2025 srdečne ďakujeme Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí a Správe fondov Gábora Bethlena za dotáciu na základe zmluvy NKUL-KP-1-2025/3-000006.

S finančnou podporou

ÚRADU
PRE SLOVÁKOV
ŽIJÚCICH
V ZAHRAŇIČÍ

KÉSZÜLT MAGYARORSZÁG
KORMÁNYANAK TÁMOGATÁSÁVAL

2025.

Pri zostavovaní čísla sme čiastočne použili články a fotografie z Ľudových novín a webovej stránky www.luno.hu.

BUDAPEŠTIANSKY
SLOVÁK

Časopis Slovenskej samosprávy Budapešti. Náklad: 1000 výtlačkov.
Za vydanie zodpovedá predsedníčka Slovenskej samosprávy Budapešti *Edita Hortiová*.
Adresa redakcie: 1054 Budapešť, Akadémia u. 1, tel./fax: (+36 1) 374-0635, email: ssambp@gmail.com
Uzávierka čísla: 28. septembra 2025.
ISSN 1416-6453. Tlač: CZEDE Kft., Budapešť

Szlovák nyugdíjasok látogatása a Földalatti Vasút Múzeumában

A Szlovák Nyugdíjasok Klubjának néhány tagja augusztus 13-án látogatást tett a budapesti Földalatti Vasút Múzeumban, amely az 1896-ban az európai kontinensen elsőként átadott földalatti villamosnak állít emléket. Ezt a Közlekedési Múzeumhoz tartozó főváros kiállító helyet a Deák téri aluljáróban, a földalatti vasút egyik eredeti alagút-szakaszában alakították ki, ami már önmagában is egy igazi műszaki emléknak számít. A Deák téren 1955-ben egy új közösségi-közlekedési átszálló rendszert alakítottak ki, ami miatt a Millenniumi Földalatti Vasút állomását körülbelül 40 méterrel odébb helyezték. A pálya nyomvonalának korrekciója következtében kikerült a használatból egy 60 méter hosszú régi alagútszakasz, így ebben a korhű környezetben alakították ki a bemutató helyét, amely 1975. október 20-án nyitotta meg a kapuit a látogatók előtt. A belépő stílusosan egy villamosjegy volt, amit a bejáratnál kellett lyukasztani.

A belváros szívében kialakított múzeum a Millenniumi Földalatti Vasút és a budapesti metró történetét mutatja be. A kiállított eredeti kocsik, a makettek, az iratok, a fényképek és a falak is egyedülálló történelmi hangulatot teremtenek.

Az előtérbe lépve a XIX. század végén találjuk magunkat. A falakat Zsolnay csempeburkolat borítja és a

falburkolaton a földalatti villamos belvárosi végállomásának eredeti neve, a „Gizella tér” látható. Az egykori Gizella téri állomáson elhelyezett táblákon olvashatjuk a vasút létrehozásában közreműködők névsorát. Igazi különlegesség az a márványtábla, amely arról tanúskodik, hogy az ezredévi ünnepségekre Budapestre látogató Ferenc József császár és király 1896. május 8-án kíséretével együtt utazott a földalattin, és „legkegyelmesebben megengedte”, hogy a vasút az ő nevét viselje. Így lett az addigi Budapesti Földalatti Villamos Közúti Vasútból „Ferencz József Földalatti Villamos Vasút Rt.” Egy korabeli képen látható az a 20. pályaszámú díszes kocs, amin az osztrák császár és magyar király utazott. Ezt a kocsit 1959-ig használták, de ezután sajnos megsemmisítették. A budapesti földalatti vasút az 1900. évi párizsi világkiállításon aranyérmet nyert.

A kiállításon látható a földalatti vasút három eredeti kocsija, amelyeket 1975-ben az alagút nyitott földemrészén keresztül daruval emeltek be a múzeum vágányaira. Sajnos egyikbe nem lehetett belépni, így csak az ablakon keresztül láthattuk a kocsik belső kialakítást, a bőrből készült fogódzókat, a fapados ülőkéket. Visszaemlékezve fiatalságunk éveire, még mindnyájan utaztunk ilyen kocsikban.

A vitrinsorban korabeli tárgyi emlékek, eredeti dokumentumok (például

tervrajzok, térképek, építési napló, forgalmi szabályzat, sisakok, sín- és felsővezeték darabok, plakettek, és néhány olyan fakocka, ami az Andrássy út burkolatát alkotta) idézik fel a múltat. A fényképek nagy része a földalatti vasút építésének történetét örökítette meg. Igazán lenyűgöző látványt nyújtanak azok a képek, amik az állomások fölé épített díszes lejárócsarnokokat örökítették meg. Nagy kár, hogy ezek az építmények ma már sehol sem láthatók a lejárók fölött. A régi vonaljegyek, bérletek, a jármű modellek látványa gyermekkorunk utazásaink emlékeit idézték vissza. A tárlat anyagából a modern idők földalatti építése sem maradhatott ki. A kiállítás anyagának egy részéből a XX. századi metróépítés néhány nevezetes eseményét ismerhettük meg.

Bevallom, hogy korábban számtalanszor elsétáltam a Földalatti Vasúti Múzeum bejárata előtt, azonban eddig még soha nem jutott eszembe, hogy megnézzem a kiállítást. Örülök, hogy a Szlovák Nyugdíjasok Klubja szervezésében betekintést nyerhettem a „boldog békeidőket” idéző, közel 130 éves helyszínre, ahol egymás mellett jól megfér a múlt és a jelen.

*Tamás Beáta,
a Budapesti
Szlovák Nyugdíjasok Klubjának
tagja*

Antal napi megemlékezés Gödöllőn

A három évtizede alakult Gödöllői Királyi Kastély Barátainak Egyesülete az idén június 15-én rendezte meg a hagyományos Antal-napi megemlékezést I. Grassalkovich Antalnak a gödöllői királyi kastéllyal szemközti területen található, 2013-ban felavatott szobránál.

Az idei esemény Szlávik Jánosnének, az egyesület elnökének múltidéző beszédével kezdődött, majd dr. Györfi Beáta alpolgármester méltatta Grassalkovich I. Antalnak a török hódoltság idején elpusztult város három évszázaddal ezelőtti újra telepítésében és fejlesztésében játszott szerepét. A beszédek és a Szent Imre Katolikus Általános Iskola 6. osztályos tanulója,

Juni Csenge szavazatát követően a városi szervezetek, valamint a Grassalkovich Antal által szlovák és német nemzetiségű népességgel újra benépesített Gödöllő környéki települések képviselői koszorúkat helyeztek el az egykori földesúr szobránál. A Fővárosi Szlovák Önkormányzat nevében Benyo Pál képviselő, a Budapest 16. kerületi szlovák önkormányzat részéről pedig dr. Szabó Zsuzsanna elnök köszorúzott.

A koszorúzás után a vendégek átvonultak a Királyi Kastély lovardájába, ahol a Pest-környéki német és szlovák gyökerű települések nemzetiségi hagyományörző együttesei léptek fel színes program keretében.

A szlovákokat a maglódi Kacajka és a kistarcsai Pannónia néptáncegyüttesek, a németeket a csömöri Freundeskreis, a mátyásföldi Rosmarin Chor kórusok, valamint vecsési Rosmarein Táncegyüttes képviselte. A szép népviseletbe öltözött Isaszegi Asszonykórus tagjai a helyi magyar és szlovák dalok előadásáért kaptak nagy tapsot a közönségtől.

A kulturális programot követően a vendégek fehér asztal mellett beszéltek meg az emléknapi során szerzett élményeiket, majd közülük sokan éltek a múzeum által tárlatvezető kíséretében felajánlott kastélylátogatási lehetőséggel.

*Benyo Pál,
a FSZÖ képviselője*

Szomszédolás a cinkotai tájházban

Augusztus második vasárnapjának forró nyári délutánján egy élménydús programon vehettünk részt a Cinkotai Tájházzban, amely otthont adott a Budapest XVI. kerületi Önkormányzata és a Budapest XVI. kerületi Szlovák Önkormányzat közös szervezésében meghirdetett „Szomszédolás a Cinkotai Tájházzban” című rendezvénynek.

A kerületi önkormányzat által fenn tartott tájházat 2016-ban azzal a céllal létesítették, hogy feltárja a település múltjához kapcsolódó emlékeket, ápolja szlovák gyökerű lakosságának hagyományait, gyűjtse a korábbi generációk paraszti életéhez kapcsolódó tárgyi eszközöket, valamint ezt az összegyűjtött hagyatékot bemegmutassa az érdeklődőknek és átadja az utódoknak. Ez a helytörténeti gyűjtemény egy régi cinkotai parasztházban kapott elhelyezést.

A szervezők a tájházban meghirdetett „szomszédolással” lehetőséget kívántak biztosítani a dél-pesti régióban található szlovákok lakta településeken működő öntevékeny együtteseknek, hogy egy kisebb fesztivál keretében ízelítőt adjanak a még ma is közkedvelt szlovák népdalaikból és táncaikból.

A rendezvényen a helybeli hagyományörző csoporton kívül vendégként lépett fel a nagytarcsai Rozmaring

Néptánc Egyesület, a Keresztúri Szlovák Asszonykórus és a csömöri Báló Lipót Kulturális Egyesület.

A műsor megkezdése előtt Szlausk Györgyné, a cinkotai szlovák önkormányzat elnökhelyettese köszöntötte a megjelent vendég együtteseket, valamint a helybeli és a szomszédos településekről egybegyűlt szépszámu közönséget.

A fellépő kórusok szlovák és magyar és nyelven előadott vidám népdalai felidéztek a régi idők hangulatát, a nagytarcsai táncosok pedig ízelítőt adtak a pestkörnyéki szlovákok tánc kultúrájából. Jó volt látni, hogy a hagyományos ritmusok a fiatalok körében is kedveltek, hiszen a fellépők között nem egy ifjú is szerepelt.

Amíg az énekesek és a táncosok a csűrben felállított színpadon a vendé-

keket szórakoztatták, a cinkotai gazdák az udvaron felállított üstházak körül sérenykedtek. Bográcsokban főzték az ízletes pörköltet, amelyet a műsor után kóstolhattak meg a vendégek. A színes népviseletbe öltözött gazdasszonyok pedig az asztalok között sűrögtek-forgotak az otthon előző nap sültt édes, sós és káposztás süteményekkel meg rakott tálcákkal.

Az együttesek műsora után a fehér asztal mellett folytatódott a „szomszédolás”. A Ferencsik Viktor által köz kedvelt melódiákból összeállított zenei aláfestés mellett zajlott a kötetlen tré cselés a régi ismerősök, vagy a helyszí nen ismeretséget kötött vendégek kö zött. A találkozó kiváló vendégmarasz taló hangulatának bemutatására ele gendő talán annyit mondani, hogy a rendezők egy órával meghosszabbítot ták az eredetileg kitűzött zárórát.

Köszönjük a szervezőknek ezt a jól sikerült rendezvényt, amely lehetőséget adott számunkra, hogy egy kel lemes délutánt tölthettünk el a dél-pesti régióban élő szlovákok körében, meg csodálhattuk máig élő népi kultúráju kat és élvezhettük vendégszeretetüket.

*Tamás Beáta,
Budapest IX. kerületi Szlovák
Nemzetiségi Önkormányzat
delegált tagja*